

- Jeg påvirker fremtidens psykologer

Eva Therese Næss er spesialist i klinisk psykologi, og underviser på profesjonsstudiet ved Universitetet i Tromsø. Som universitetslektor er klinikeren i henne mer levende enn noen gang.

TEKST:

Nina Strand

FOTO:

Yngve Olsen Sæbbe

PUBLISERT 5. desember 2012

PÅVIRKER: Gjennom å undervise og å gi profesjonsstudentene veiledning i klinikken er Eva Therese Næss med på å prege fremtidige psykologers rolleforståelse og faglighet. Det gir sterk motivasjon.

Få klinikere ser ut til å tenke på universitetet som en mulig arbeidsplass. Synd, synes Næss, som stortrives blant profesjonsstudenter og forskere på Universitetet i Tromsø. Her kan hun trekke på kliniske erfaring og innsikt, hun bidrar til å forme fremtidens psykologer, og på toppen av det hele inviteres hun til å forske. Denne typen psykologjobb er en altfor godt bevart hemmelighet, mener Næss, som gjerne vil inspirere andre klinikere til å søke slike stillinger. Fordi Universitetet er en spennende arbeidsplass, men også fordi det er viktig at praktikere deltar i universitetsmiljøene.

Overrasket

Hun søkte på jobben fordi hun liker å undervise, men ble overrasket over mulighetene som åpenbarte seg for henne.

«Vel å merke - Klinkeren i meg trives, kreativiteten slippes fri. Vi psykologer er jo utdannet som idealister»

– Ved siden av undervisningen driver jeg terapiveiledning av studenter, jeg har egne pasienter, og ikke minst deltar jeg i forskningsprosjekter her ved Universitetet, forteller Næss. Hun gleder seg stort over muligheten til å arbeide sammen med etablerte forskere og få innsikt i forskningsmetoder, forskningsetikk og i økonomi. Samtidig merker hun at med sin kliniske erfaring ønskes hun velkommen inn i forskningsprosjekter.

– Så du får en forskerutdanning på kjøpet?

– Ja, jeg kan velge et doktorgradsløp, eller et førstelektorløp og satse på å bli dosent. Jeg er særlig opptatt av å utvikle læremidler. Interessecfeltet mitt er traumepsykologi, jeg vil gjerne bidra til å utvikle undervisningsmetoder og læremidler, og et førstelektorprogram lar meg gjøre det, svarer psykologen, som planlegger å trekke også studentene inn i dette arbeidet.

– Hva føler du særlig at du selv bidrar med overfor studentene?

– Som kliniker har jeg vært en del av helsevesenet, opplevd utfordringene og gledene ved pasientarbeidet, og følt på kroppen utfordringene en møter som menneske. Det å ha «hands on»-erfaringer fra klinisk arbeid er svært relevant for studentene, og nyttig i både undervisning, veiledning og forskning, svarer Næss. I undervisningen legger hun også vekt på å vise sammenhengene mellom temaer de har vært innom i grunnpsykologien og den terapeutiske praksisen. Når studentene får undervisning i traumepsykologi, for eksempel, minner hun dem om at kunnskap om hukommelsessystemet er viktig i forståelsen av traumer.

Innflytelse

Hun vet at gjennom undervisningen og gjennom å veilede studentene i klinikken er hun med på å påvirke fremtidige psykologers rolleforståelse og faglighet. Det gir sterk motivasjon. Men også jobbens rammebetingelser inspirerer og gjør at hun stortrives. Her kan hun forme sin egen rolle, ta initiativ til prosjekter og sette faglige temaer på dagsordenen for studentene.

– Klinkeren i meg trives, kreativiteten slippes fri. Vi psykologer er jo utdannet som idealister. I en hektisk arbeidshverdag er jeg nok ikke alene om å trenge kurs, veiledning, og kollegastøtte for å kunne fyre opp ballongene og få fram idealisten i meg igjen. Universitetet er et arbeidssted hvor faglig oppdatering og utvikling blir sett på

som en selvfølge, sier Eva Therese Næss, og sender en tanke til psykologer på arbeidsplasser med lite rom for faglig oppdatering og refleksjon.

– Mange arbeidsgivere i helsevesenet ivaretar ikke de ansatte godt nok på dette området, dessverre. Hvis de la bedre til rette for faglig utvikling, kreativitet og refleksjon, vil de også få mer tilfredse ansatte. Slike arbeidstakere blir ekstra motiverte til å gi det lille ekstra. Det tror jeg vil lønne seg for bedriften på sikt, avslutter hun.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 49, nummer 12, 2012, side 1246-1247

TEKST:

Nina Strand, journalist i Tidsskrift for Norsk psykologforening

FOTO:

Yngve Olsen Sæbbe